«Αγάπα τον» (Γεράσιμος Κουταβάς)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 26 Δεκεμβρίου, 2006

Το έτος 1976 ήμουν υπηρεσιακό στέλεχος σε Νομαρχία της χώρας, όπου σε περίοδο μικρής απουσίας μου από την Υπηρεσία, λόγω προσωρινής απόσπασής μου στην Αθήνα, ένας συνάδελφός μου ιδιοποιήθηκε μια μισοτελειωμένη κοινωνικοοικονομική μελέτη μου, που αφορούσε σοβαρό γενικότερο πρόβλημα της Δημόσιας Διοίκησης. Την μελέτη αυτή την είχα σχεδόν περατώσει μετά από εννεάμηνη επισταμένη έρευνα, συλλογή στοιχείων, αξιολόγηση κλπ, με αρκετό μόχθο. Απόμενε μόνον ο επίλογός της, που ποτέ δεν μπόρεσα να προσθέσω λόγω της παραπάνω ιδιοποίησής της, γεγονός που με θορύβησε και με αναστάτωσε δικαιολογημένα, όπως ήταν φυσικό.

Θυμωμένος σφόδρα άρχισα να αναλογίζομαι πως θα αντιδρούσα σε αυτήν την αθέμιτη ενέργεια του συναδέλφου μου, δοθέντος ότι αυτός απουσίαζε σε διακοπές, όταν εγώ επέστρεψα στην Υπηρεσία μου και ανακάλυψα το γεγονός. Όταν του ζήτησα τηλεφωνικά εξηγήσεις για το ατόπημά του εις βάρος μου, η απάντησή του ήταν παιδαριώδης. Στο νου μου πλέον περιστρέφονταν διάφοροι τρόποι αντίδρασης, που άρχιζαν από την έγερση δικαστικής αγωγής για κλοπή πνευματικής ιδιοκτησίας, η την κατάθεση μήνυσης για υπεξαίρεση, η πλαστογραφία, η παράβαση καθήκοντος η ακόμη την υπηρεσιακή καταγγελία για να κριθή ένοχος από πειθαρχικό συμβούλιο, και έφθαναν μέχρι τη προσβολή του υπαίτιου με χειροδικία.

Αυτή η ψυχολογική μου κατάσταση, ενόψει της επιλογής του τρόπου απάντησής μου για την άδικη και ανήθικη ενέργεια που έγινε εις βάρος μου, με διακατείχε τέσσερις ημέρες, ενώ τις αντίστοιχες νύχτες αγωνιούσα και ίδρωνα για το τι θα έπρεπε να αποφασίσω, οπότε το βράδυ της τέταρτης ημέρας ονειρεύτηκα στον ύπνο μου την μακαρίτισσα τη μητέρα μου, της οποίας σεβόμουνα στη ζωή πάντα τη σοφή της γνώμη και την υπεραγαπούσα, όπως αμοιβαία και εκείνη στον ίδιο βαθμό. Αμέσως στο όνειρο την παρακάλεσα να με συμβουλέψη ποιόν από τους παραπάνω τρόπους αντίδρασης θα έπρεπε, κατά την άποψή της, να ακολουθήσω κατά του ενόχου. Και τη στιγμή αυτή συμβαίνει-πάντα στο όνειρό μου-το συγκλονιστικότερο: εκείνη κοιτάζοντάς με κατάματα και με ένα αδιόρατο χαμόγελο, που έκανε το πρόσωπό της να λάμπη, μου απάντησε με τα εξής λόγια, που θα τα θυμούμαι πάντα: «Παιδί μου, δεν περίμενα ποτέ να μου κάνης τέτοια ερώτηση. Γιατί εδώ που ζούμε βασιλεύει μια απέραντη αγάπη. Γιαυτό η συμβουλή μου είναι μία: Αγάπα τον». Με τα τελευταία αυτά λόγια της ξύπνησα εκστασιασμένος και διαλογιζόμενος, ότι ενώ είχα κατά νου όλων των δυνατών ειδών τις τιμωρίες για τον δράστη συνάδελφό μου, δεν είχα σκεφθή μέσα στην αγανάκτηση και την ταραχή μου το βασικότερο αψευδές γνώρισμα των αληθινών χριστιανών, την αγάπη, με την οποία ο Κύριος και Σωτήρας μας

περιέβαλε πάντα όλη την ανθρωπότητα, ακόμη και πάνω στο Σταυρό του μαρτυρίου Του, όταν πρόφερε «Πάτερ, άφες αυτοίς...». Από εκείνη τη στιγμή απέβαλα αυτόματα από το μυαλό μου εντελώς οποιαδήποτε άλλη λύση στο γνωστό πρόβλημα και γλύκανα την καρδιά μου με το συναίσθημα της αγάπης, που αντικατέστησε μέσα μου όλους τους άλλους τρόπους αντίδρασης, που μνημόνευσα παραπάνω, και που συνειδητοποιώντας τη σημασία του ονείρου μου κατέληξε μετά την ψυχική καταιγίδα να με πλημμυρίση ευχάριστα με αποφόρτιση και γαλήνη. Έτσι η μεταξύ θύτη και θύματος σχέση μας άρχισε να αποκαθίσταται και συνεχίζεται μέχρι τώρα επί τριάντα χρόνια. Μάλιστα μου έχει ζητήσει πλειστάκις συγνώμη.
Γενικά, δεν επηρεάζομαι στη ζωή μου από όνειρα. Το συγκεκριμένο όμως μου σημάδεψε τη σκέψη και την συμπεριφορά μου. Έφερα στο νου μου από την παράδοση του κατά Ματθαίον Ευαγγελίου και τη σημασία του ονείρου του Ιωσήφ, που για να διασωθή η επίγεια ζωή του μικρού τότε Ιησού από τη σφαγή των νηπίων, που είχε διατάξει ο βασιλιάς της Ιουδαίας Ηρώδης, έπρεπε σύμφωνα με όσα άκουσε σε όνειρο από Άγγελο Κυρίου, να απομακρύνη τον Ιησού από την Βηθλεέμ και να τον μεταφέρη μαζί με την Παναγία στην Αίγυπτο, όπως και έγινε. Υπάρχουν φυσικά και άλλα όνειρα στη ζωή των Αγίων, Μαρτύρων, Οσίων, Ασκητών, Μοναχών και ευλαβών χριστιανών, που επαληθεύθηκαν η που οδήγησαν σε ιδανικές λύσεις. Η εξήγηση που μπορώ να δώσω στο δικό μου όνειρο ήταν είτε ότι τούτο ήταν αποτέλεσμα της οικογενειακής αγωγής που είχα τύχει, είτε μου στάλθηκε ένα χριστιανικό μήνυμα, αφού η αγάπη είναι ισχυρότατο συναίσθημα, δοσμένο από τον Δημιουργό μας.
Ο άνθρωπος έμφυτα φέρει την ικανότητα σύλληψης ηθικών ιδεών και εννοιών. Οποιαδήποτε ηθική έννοια και ιδέα προέρχεται από το συναίσθημα της αγάπης. Ο αλάνθαστος εσωτερικός κριτής των πράξεών μας, η συνείδησή μας, είναι η φωνή του Θεού που υπάρχει μέσα μας, είναι ο έμφυτος ηθικός νόμος που μας τέθηκε από τον Δημιουργό. «Υπεράνω ημών ο αστερόεις ουρανός, εντός δε ημών ο ηθικός νόμος» δίδασκε ο φιλόσοφος Καντ. Αφού δε η συνείδηση ταυτίζεται με τη φωνή του Θεού και αφού ο Θεός είναι αγάπη, άρα και η συνείδηση πηγάζει από το συναίσθημα της αγάπης. Αλλά και η έννοια της δικαιοσύνης, που αφορά και αυτή στο πρόβλημα που μου συνέβη, αποτελεί εκδήλωση του συναισθήματος της αγάπης και εκπηγάζει και αυτή από την αγάπη. Πιστεύω δε ότι, όποιος έχει καλλιεργημένο το συναίσθημα της αγάπης, δεν διστάζει μπροστά σε κανένα εμπόδιο, γιατί μέσα στην ψυχή του φέρει το μέγα αυτό χάρισμα του Θεού, την αγάπη, η οποία δεν φθονεί, ούτε ζηλεύει, δεν ζητάει ανταπόδοση και δεν εξοργίζεται. Ανέχεται, πιστεύει, ελπίζει και υπομένει. Κατά την διδασκαλία του Κυρίου «αγαπάτε αλλήλους», η αγάπη δεν έχει όρια, φθάνει μέχρι την αυτοθυσία και δεν κάμπτεται. Καταληκτικά πιστεύω ακόμη ότι το συναίσθημα της αγάπης, για να φθάση στην τελειότητα, απαιτεί να υπάρχη συνεχής προσπάθεια και συνεχής αγώνας, που θα πρέπη να επιδιώκει ο καθένας.–

(Πηγή: "Εκκλησιαστική Παρέμβαση" ΝΟΕ 2006)